

MICHAL

MAFIÁNI Z CHATRČE

ČIERNY

10. kapitola

Pitevňu osvetľovali neóny. Na stole ležalo Laurino telo. Jano sa opieral o stenu. V rukách držal poznámkový blok. Bolo z neho cítiť rozvahu a pokoj. Navyše, v tejto miestnosti sa nikdy neplytvalo slovami ani citmi.

„Tak tu ju máme,“ ozval sa patológ, starší chlap so sivými vlasmi. Jedno oko mu ubiehalo do strany. Jano netušil, či je to tým, čo všetko v živote videl, alebo ide o vrodenú chybu. Vedľa neho stál pomocník – nízky, zavalitý muž v sandáloch, na ktorých mal čiernou fixkou napísané Bimbo. Kedysi rezal bravčové polovice v chladiarňach. Teraz stál pri stole, kde sa krája celkom iný druh mäsa.

Jano sa priblížil.

„Všetko zaznamenávame,“ povedal si skôr pre seba, ale patológ prikývol.

„Neboj, synku, robím to už štyridsať rokov. Ak niečo poseriem, ty si to určite nevšimneš.“

Nedáľeko stál kriminalistický technik v bielej kombinéze. Každý krok patológa zachytával z viacerých uhlov. Klik. Klik. Celé telo, šaty, detailné a polodetailné zábery, odtiene posmrtných škvŕn. Na konci vždy skontroloval displej a prikývol, že môže pokračovať. Bimbo mu pri tom držal odmerku s číselným štítkom. Posmrtné škvŕny už boli pevne usadené. Na bokoch mŕtvej ženy sa nachádzala červenomodrá farba. Na predlaktiach sa však tiahli nezvyčajne bledé pruhy.

„Čas úmrtia na základe posmrtných prejavov...“ Patológ prstami skontroloval stuhnutosť svalov a pohľadom farbu

škvŕn. Potom sa pozrel na Jana. „Odhadujem šesť až osem hodín pred nájdením tela. Do správy napíšem niečo v štýle – pravdepodobný čas úmrtia. Nech máme krytý zadok.“

Jano si všetko zapisoval. Informácie chcel mať na papieri ešte pred oficiálnou správou. Sledoval pritom, ako starý muž s rutinou skúma zápästia a krk mŕtvej ženy.

„Pekná práca, čistá,“ poznamenal sucho. „Škrtenie. Pevný pás. Keby ju škrtil rukami, zanechalo by to rozsiahlejšie stopy.“

Bimbo pristúpil a mierne zdvihol ruku obeť.

„Najskôr upadla do bezvedomia. Potom...“ povedal patológ a odobral materiál spod nechťov.

„Netrpela,“ povedal Jano. „Páchateľ bol ohľaduplný.“

„Hej,“ prikývol patológ. „Až na tú tvár. Tam sa vybláznil. Postmortálna úprava? Alebo len čistý sadizmus. Nemusím asi hovoriť, že telo bolo prenesené.“

„Takže ju zbil, keď bola nahá, zaškrtil a až potom ju obliekol?“

„Nie,“ odvetil patológ pokojne, akoby oznamoval výsledok krvného testu. „Doriadil ju potom, ako jej prestalo biť srdce. Vzal ju za vlasy alebo za zátylok a opakovane udieral hlavou o betón. Tvár mala pritlačenú nadol. V tom čase jej krv v tele neprúdila. Vznikli praskliny na čele, rozbitý nos, zlomené líčne kosti a drobné úlomky betónu v koži. Nebolo to z afektu. Bolo to, bolo to chladné dorazenie.“

„Ste si istý, že nebola nahá?“

„Istejší než smrť,“ uchechťol sa patológ. „Na koži sú odtlačky látky. V ranách sme našli textilné vlákna. A chýbajú typické odery, ktoré by vznikli pri priamom kontakte kože s betónom.“

Jano mlčal.

To mi neseďí. Prečo a kam sa šla prezliecť? Matka predsa vravela, že oblečenie, v ktorom ju našli, nie je jej. Jano vnímal len zvuky fotoaparátu a patológov hlas.

„Tak poďme dnu,“ povedal patológ a urobil na tele prvý rez v tvare Y. Pokožka sa oddelila od svalstva. Technik sa presunul bližšie a dokumentoval každý krok starého muža. Odhalili sa mu štruktúry pod kožou, krvné podliatiny a farba svalov. Pri orgánoch urobil viacej záberov.

„Srdce, primeraná veľkosť,“ diktoval patológ.

Jano si pritom spomenul na fotografiu v mobile. Na tej sa ešte usmievala.

„Plúca, edém, drobné krvácania. Žalúdok, zvyšky jedla, posledné mala asi tri hodiny pred smrťou. Vyzerá to na steak,“ pokračoval patológ.

Bimbo sa uškrnul. „Steak smrti.“

„Zavri klapačku,“ odbil ho patológ. „Vidím zvýšené prekrvenie orgánov. Krvácanie do svalov krku a do mäkkých tkanív v okolí hltana. Sú to typické príznaky pri dusení.“

Prešli k ďalšej časti. Bimbo chytil pílku na kosti. Kovové zuby sa zahryzli do lebečnej kosti. Po chvíli mu patológ položil ruku na rameno a zastavil ho. Prešiel k Laure a otvoril jej lebku, akoby to bolo kinder vajce. Opatrne z nej vybral mozog a položil ho na stôl ako bochník chleba. Pracoval pokojne a presne.

„Hlava nie je ako orech. Orechy sa lámu ľahšie,“ povedal.

Bimbo sa zasmial. „Aspoň nepotrebujeme kliešte.“

Svetloružová hmota si držala tvar. Doktor prešiel prstami po povrchu, akoby hladil porcelán. Technik stál pripravený, aby zachytil detaily mozgových závitov a ich presiaknutie.

„Hm,“ zamrmľal patológ a na sekundu sa zastavil. „Pozrime sa. Žiadny výrazný opuch. Splasnutie závitov? Nie. Komory nie sú zúžené.“

Jano sa oprel o pult. „Takže?“

„Takže tu máme ďalšiu ženskú, ktorá kvôli mne stratila rozum. Bimbo, skalpel,“ povedal a pomocník promptne zareagoval. Ostrie prechádzalo cez tkanivo hladko a bez odporu. Plátok po plátku. Jano cítil, ako sa rytmus rezov zhoduje s jeho vlastným tepom.

„Ide to ľahko. Opuch je ako stará guma, ťahá sa a lepí. Toto je čerstvá žemľa. Žiadny opuch tam nie je,“ poznamenal a podal Bimbovi prvý rez na podnos.

Bimbo zdvihol obočie. „Keď som bol masár, takéto kúsky som na pult nevykladal. Išli hneď do chladničky a ku mne domov.“

„A to je dôvod, prečo už nie si masárom,“ odsekol patológ a pokračoval v práci. Každý centimeter, každá časť mozgu prešla skalpelom. Hematómy, kontúzne ložiská – doktor všetko menoval a mechanicky diktoval, akoby čítal recept.

„Žiadne krvácanie do mozgového kmeňa, žiadne známky herniácie,“ hovoril pokojne. „Takže smrť bola čisto mechanická, škrtenie. Žiadny úder do hlavy, ktorý by ju zabil. Len pár modrín na pamiatku.“

Jano mlčky sledoval prebiehajúcu pitvu. Čo za hajzla udiera do mŕtveho tela? Keby chcel znemožniť identifikáciu, nenechal by pri nej doklady. Možno to bola výstraha.

Vzorky mozgu putovali do malých plastových nádob. Vedľa nich už stáli skúmavky s odobratou krvou, močom, kúskami pečene a pľúc. Na záver patológ položil nôž, zložil rukavice a s úľavou si natiahol chrbát.

„Takže oficiálne do záznamu. Príčina smrti – mechanické škrtenie, následne postmortálne údery do tváre. Kategória – násilná smrť. Žiadny opuch mozgu, žiadne fatálne vnútorné krvácanie do lebky. Smrť bola rýchla a zbytočne dorobená.“

Pozrel na Jana. „Chceš vedieť, čo je na tom najhoršie?“ „Že ten hajzel behá po slobode,“ odpovedal Jano bez zaváhania.

„Že mi je to jedno. Svet sa nikdy nezbatim takýchto hajzlov,“ usmial sa patológ. „A my tu kvôli nim vždy budeme. Ja, ty aj Bimbo.“

Jano vedel, že má pravdu. A o to viac ho hnala túžba dostať toho hajzla čo najskôr.

Bimbo zdvihol palec. Sandále mu sucho zapraskali na dlažbe, keď odchádzal po ďalšie čierne vrece.

Keď Jano vychádzal z pitevne, pozrel sa na mobil. Čakala ho správa od Legionára: *Vajčák, môžeš byť spokojný. Našli sme ti úkryt. Nenechám predsa kamaráta v ohrození.*

Jano si povzdychol. Neveril, že by Falko zašiel až tak ďaleko. Lenže ak áno, následky by neniesol iba on. Ohrozená mohla byť aj jeho rodina.